

Bestemmelse om en Maade at correspondere paa, der i og for sig slet ikke danner nogen ny Ret. Det maa nemlig erindres, at Brevfort slet ikke ere Andet end aabne Breve, men Forsendelsen af aabne Breve er givet ved det foreliggende Lovforslag. Jeg mener det vilde være stødende, om man saaledes her optog disse Brevfort, der kun ere en enkelt Form af aabne Breve, hvoraf der kan gives Hundrede andre Former. Jeg troer, at det vilde være heldigere, om man optog det i en senere Paragraph, hvortil jeg har stillet det i denne Henseende fornødne Endringsforslag. Det vil være fuldkommen tilstrækkeligt, naar det staaer der; Sagen vil da blive gennemført derefter. Men jeg skal iøvrigt ganske henstille til Thingets Afgjørelse, hvorvidt det vil give mig Medhold heri.

En meget vigtigere Sag er den, som Endringsforslaget under Nr 4 angaaer, og der er jeg i den Stilling, at jeg desværre paa ingen Maade kan erklære mig enig med det ærede Udvalg. Udvalgets Forslag gaaer ud paa, at den Sætning, som findes i § 3 a: „Breve, i hvilke der uden Værdangivelse paa Forsendelsen indlægges gangbar Mønt, Penge-representativer, Obligationer, lydende paa Thænde-haver, eller andre Forfrivninger, der gjælde i hver Mands Haand, skulde være anbefalede“ skal udgaae. De Herrer ville see, at denne Bestemmelse gaaer ud paa, at det ikke skal være lovligt at indlægge Penge i et simpelt Brev, det skal ikke efter dette Lovforslag være nødvendigt, at man udenpaa Brevet sætter, at der er Penge deri, og endnu mindre hvormange Penge der er deri, men Brevet maa være betegnet som en særegen Gjenstand, hvilken der skal ydes en særlig Omhu, og dette udføres da paa den Maade, at Brevet af Postvæsenet bliver registreret, og at der bliver af-fordret Modtageren et Bewijs for Modtagelsen. Dette tilkjendegives dertigennem, at Brevet anbefales. Der er altsaa givet det corresponderende Publicum stor Frihed med Hensyn til Maaden, hvorpaa man vil lade Penge befordre, men det fordres, at Pengebrevet skal være tilkjendegivet som en Gjenstand, der fortjener særlig Omhu, og at det Gebyr erlægges, som er fastsat for en saadan Forsendelse. Nu fin-

des en saadan Bestemmelse ganske vist ikke i flere fremmede Stater, og det kan ikke nægtes, at dette for Mange er bekvemt. Naar den Vedkommende ikke bryder sig videre om Pengene eller har den store Tillid til Postvæsenet, at det ogsaa vil besørge et uanbefalet Brev med al Flid og Omhu, saa at han vil betroe Postvæsenet Pengene uden nogensomhelst Garanti, bliver det altsaa Vedkommendes egen Sag, hvis en saadan Verdi gaaer tabt. Men, mine Herrer, om man nu ogsaa vil lade det være Vedkommendes egen Sag, om han vil skaffe sig denne Garanti eller ikke, saa vil det, naar man betragter Sagen noget næiere, findes, at det er i det almindelige corresponderende Publicums Interesse, at saadanne Breve, der indeholde Værdier, saa lidt som mulig gaae uden Anbefaling, og at man altsaa maa fordre Anbefaling, og det er Noget, som ikke støtter sig paa en løs Opfattelse, men paa meget bestemte Erfaringer. Sagen er nemlig den, at, naar et Brev ikke bliver indregistreret af Postvæsenet og dette ikke er pligtigt til at tage Afbittering derfor, er der ingen Control med Brevets Tilstedeværelse. Postvæsenet veed ikke af, at det har dette Brev. Imidlertid skal Brevet passere igjennem adskillige Hænder, saavel deres, der ere ansatte paa selve Contoirene, som Budenes, og den, der har bestaet sig meget med Breve, faaer i sine Fingre en meget ud-viklet Følelse, ved hvis Hjælp han kan have en grundet Formodning om, naar der i et Brev er Penge. Nu see de Herrer nok, at, naar der altsaa ikke er noget Middel til at constatere, at det enkelte Brev har været i Postvæsenets Værg, vil dette ikke kunne op-dage, naar et saadant Brev forsvinder, og om det ogsaa faaer Anmeldelse om, at det er forsvundet, kan det dog ikke danne sig nogen Formodning om, hvor det er forsvundet. Det kan være skeet paa et af Endstederne eller paa et Sted undervejs, kort sagt overalt. In-gen kan vide det. Som Følge deraf kan en utro Betjent paa denne Maade skaffe Breve tilside, og det kan gaae længe, inden det ud-findes, at Brevene ere forsvundne, og navnlig inden nogen Mistanke kastes paa ham. Saa-ledes forklæres den Kjendsgjerning, at i de Stater, hvor det er tilladt at indlægge Vær-